

РЕШЕНИЕ

№ 1644

гр. Пловдив, 22.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VII СЪСТАВ, в публично заседание на пети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Стефка Т. Михова

Членове: Борис Д. Илиев
Николай К. Стоянов

при участието на секретаря А.инка Ил. Костадинова
като разгледа докладваното от Борис Д. Илиев Въззивно гражданско дело № 20225300502835 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Делото е образувано по въззивна жалба на А. М. М. от гр. К., ул. ***, ЕГН *****, чрез пълномощника му по делото адв. М. М., против Решение №201 от 29.06.2022г., постановено по гр.д. №620/2021г. по описа на Районен съд- К., II гр.с., в частта му, с която е бил отхвърлен предявения от него против М. Ц. М. от гр. К., ул.***, ЕГН *****, иск за заплащане на сумата от 5281 лв.- обезщетение за имуществени вреди в резултат на настъпило на 04.02.2021г. на път PDV-1040, км. 33-000 м., между с. Г.Д. и гр. К. пътнотранспортно произшествие между собствения на ищеца лек автомобил „Мазда“, модел „Трибют“ с рег. № ***, и внезапно навлязла на пътното платно крава, собственост на ответника, ведно със законната лихва върху сумата от датата на подаване на исковата молба- 27.04.2021г. до окончателното ѝ заплащане. В жалбата се излагат доводи за неправилност на решението, като се иска отмяната му и решаване на делото по същество, като исковата претенция бъде уважена.

Постъпил е отговор на въззивната жалба от насрещната страна по нея- М. Ц. М. от гр. К., ул.***, ЕГН *****, чрез пълномощника ѝ

адв. М. Д., с който същата се оспорва и се иска потвърждаване на обжалваното решение.

Третото лице- помагач на страната на ответника- М. А. М., от гр. К., ул. ***, ЕГН *****, изразява становище, че жалбата е основателна.

Пловдивският окръжен съд, след като провери обжалваното решение съобразно правомощията си по чл.269 от ГПК, прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 ГПК и обсъди възраженията, доводите и исканията на страните, намери за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срок, от страна, която има право да обжалва и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което се явява процесуално допустима.

Първоинстанционният съд е бил сезиран с иск с правно основание чл.50 от Закона за задълженията и договорите. В исковата молба ищецът А. М. М. е изложил твърдения, че е собственик на лек автомобил „Мазда“, модел „Трибют“ с рег. № ***, който на 04.02.2021г. е бил управляван от сина му М. А. М. по PDV-1040 между с.Г.Д. и с. ***. Докато автомобилът се движил по платното около км. 33-000 м. пред него внезапно изскочила крава, собственост на ответника М. Ц. М., в която автомобилът се блъснал. В резултат на така настъпилото пътно-транспортно произшествие по автомобила били причинени повреди, подробно описани в исковата молба. Въз основа на така изложените твърдения ищецът иска постановяване на решение, с което ответницата да бъде осъдена да му заплати сумата от 5281 лв., представляващи обезщетение за причинените му имуществени вреди в размер на пазарната стойност на автомобила към датата на настъпилото ПТП, ведно със законната лихва върху сумата от датата на подаване на исковата молба- 27.04.2021г. до окончателното ѝ заплащане.

С обжалваното решение съдът е приел, че пътно- транспортното произшествие, в резултат на което на ищеца са били причинени претендираните вреди, е настъпило на 03.02.2021г., а не на посочената в исковата молба дата- 04.02.2021г., поради което е отхвърлил предявения иск.

Съгласно разпоредбата на

чл.269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта- в обжалваната му част. По останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата. Обжалваното решение е валидно и допустимо. Предвид горното и на основание чл.269, изр.2 от ГПК следва да бъде проверена правилността на решението съобразно посоченото в жалбата и при служебна проверка за допуснати нарушения на императивни материалноправни норми, като въззивният съд се произнесе по материалноправния спор между страните.

От фактическа страна по делото няма спор, а и се установява от приложените писмени доказателства, че ищецът А. М. М. е собственик на лек автомобил „Мазда“, модел „Трибют“ с рег. № ***. По делото е представен протокол за ПТП, съставен от св. Д.Ж.- служител на ОД на МВР- Пловдив, видно от който на 03.02.2021г., около 17,00 ч., на път PDV-1040, км. 33-000 м., между с. Г.Д. и с. ***, е настъпило пътнотранспортно произшествие между лек автомобил „Мазда“, модел „Трибют“ с рег. № ***, управляван от М. А. М., и внезапно навлязла на пътното платно крава, собственост на М. Ц. М., при което са били причинени вреди по автомобила. Протоколът е подписан без възражения от водачите на двата автомобила. Протоколът за ПТП, доколкото е съставен от длъжностно лице в кръга на службата му по установените форма и ред, е официален удостоверителен документ по смисъла на чл.179, ал.1 от ГПК и същият съставлява доказателство за изявленията пред длъжностното лице и за извършените от него и пред него действия. От показанията на съставителя му Д.Ж., дадени в качеството на свидетел пред първоинстанционния съд, се установява, че след получен сигнал е посетил веднага мястото на произшествието, където заварил автомобила, претърпял ПТП, който се намирал на платното за движение. Мястото било на излизане от с. Г.Д. в посока към с. *** на прав участък, като пътят бил сух, а от двете му страни имало храсти и тревни площи. Водачът на автомобила обяснил, че се е блъснал в животно, излязло внезапно на пътното платно. Кравата не била на мястото, като същата била установена от свидетеля в намиращ се наблизо обор и същата имало видими рани. Протоколът бил съставен на следващия ден в РУ на МВР- К., където се явила собственичката на кравите. При съставянето му тя нямала претенции. Мястото на произшествието било определено от

свидетеля по разположението на автомобила и видимите следи.

Видно от писмените доказателства, на 04.02.2021г. св. Д.Ж. е съставил на М. Ц. М. и акт за установяване на административно нарушение за това, че на 03.02.2021г., около 17,00ч., на път PDV-1040, км. 33-000 м., между с. Г.Д. и с. ***, като собственик на стадо животни ги оставя без надзор в обхвата на пътя, при което едно от животните /крава/ излиза внезапно на пътя и става причина да бъде блъснато от преминаващия лек автомобил „Мазда“, модел „Трибют“ с рег. № ***, управляван от М. А. М., вследствие на което се реализира ПТП с материални щети. В акта не са били вписани никакви възражения от М. Ц. М.. Въз основа на така съставения акт на 26.02.2021г. е било издадено наказателно постановление, с което на М. Ц. М. е било наложено административно наказание глоба в размер на 200 лв. на основание чл.184, ал.5 във връзка с чл.184, ал.1, т.1 от ЗДвП за допуснатото нарушение на чл.106, ал.1 от ЗДвП- оставяне без надзор на стадо и създаване на пречки /опасности/ за движението. Наказателното постановление е било връчена на М. Ц. М. на 16.03.2021г., като няма данни същото да е било обжалвано от нея.

От показанията на св. Д. М.- свекърва на ответницата М. Ц. М., се установява, че в близост до с. Г.Д. синът ѝ отглеждал крави. От двете страни на пътя било обозначено за наличието на животни. При процесното произшествие една от кравите, докато си пасяла на тревисто място до пътя, била ударена от автомобил, който се движел с голяма скорост. При удара кравата била със задната си част към пътя, като не била излизала на пътното платно, а автомобилът излязъл от пътя и я блъснал. След удара автомобилът си останал на пътя, като една част от него била на асфалта, а друга- извън него, а кравата се изправила и преминала от другата част на пътя.

В обясненията си по реда на чл.176 от ГПК водачът на автомобила М. А. М., конституиран като трето лице- помагач на ответницата, заявява, че произшествието станало на изхода на с. Г.Д. в посока с. ***, на около 200 м. след табелата на селото, като на пътното платно внезапно изскочила крава, която той не успял да възприеме в поранен момент, тъй като около пътя имало растителност. Животното се

ударило в предната централна част на автомобила, след което пресякло пътя и отишло да пасе, а автомобилът останал на място на осевата линия между двете платна, тъй като водачът завил волана на ляво. След това се обадил в полицията и дошли полицаи, които помогнали автомобилът да бъде избутан встрани от пътя.

От заключението на приетата по делото авто-техническа експертиза се установява, че най-вероятният механизъм на настъпване на произшествието е при движение на автомобила на прав участък от пътя, когато крава е навлязла на платното за движение от дясно на ляво пред автомобила. При извършения оглед вещото лице е установило, че платното за движение има две ленти по 3м., а на около 230 м. преди местопроизшествието има пътен знак А21 „Възможна е поява на домашни животни“. Скоростта на движение на автомобила преди задействане на спирачната система е била около 75 км./ч., а в момента на удара е била около 45 км./ч. Водачът на автомобила би имал техническа възможност да избегне удара чрез безопасно екстрено спиране, ако се е движил със скорост по-малка от 64 км./ч. Стойността на ремонта за възстановяване на автомобила е 10777 лв., а средната му пазарна стойност към датата на ПТП е 5281 лв. Стойността на щетата след предаване на автомобила за скрап е 4732 лв.

При така събраните по делото доказателства настоящият състав на съда намира предявения иск за основателен. Съгласно разпоредбата на чл.50 от ЗЗД „За вредите, произлезли от каквито и да са вещи, отговарят солидарно собственикът им и лицето, под чийто надзор те се намират. Ако вредите са причинени от животно, тези лица отговарят и когато животното е избягало или се е изгубило.“. В случая от събраните по делото доказателства се налага изводът, че на 03.02.2021г., около 17,00 ч., на пътя между с. Г.Д. и с. *** е настъпило описаното в исковата молба ПТП между лек автомобил „Мазда“, модел „Трибют“ с рег. № ***, управляван от М. А. М., и внезапно навлязла на пътното платно крава, собственост на ответника М. Ц. М., при което са били причинени вреди по автомобила. Действително по отношение на точното място на сблъсъка са събрани противоречиви доказателства, като според изявленията по реда на чл.176 от ГПК на водача на автомобила и съставените от полицейските служители протокол за ПТП и АУАН ударът е настъпил на самото

платно за движение, а според св. Д. М.- извън него. Следва да се отчете обстоятелството, че както водачът на автомобила- третото лице- помагач М. М., така и св. Д. М. са заинтересовани от изхода на делото, тъй като първият е син на ищеца, а втората- свекърва на ответницата. При съвкупната преценка на събраните по делото доказателства обаче следва да се приеме, че процесното ПТП е настъпило именно на платното за движение. Инцидентът е бил посетен веднага от полицейски служители, които не са заинтересовани от изхода на делото и са установили обективно обстоятелствата по настъпването му, изхождайки от разположението на автомобила и видимите следи на място. Самата ответница не е оспорвала по никакъв начин констатациите в протокола за ПТП и съставения ѝ АУАН, нито твърди да е обжалвала наказателното постановление, с което ѝ е била наложена глоба именно за неизпълнение на задълженията ѝ по чл.106 от ЗДвП да не оставя без надзор животни в обхвата на пътя. В случай, че автомобилът е блъснал кравата извън платното за движение, то логично би било ответницата да направи съответните възражения пред св. Ж., да впише такива в акта или да ги депозира в срока по чл.44, ал.1 от ЗАНН, както и да обжалва наказателното постановление. При положение обаче, че не го е сторила, то извънпроцесуалното ѝ поведение е указание за това, че процесното ПТП е настъпило именно по описания от полицейските служители начин, с който тя е била съгласна. Предвид горното съдът не кредитира показанията на св. Д. М. в частта им, в която се твърди, че ударът между автомобила и кравата е настъпил извън обхвата на пътното платно, а кредитира по този въпрос представения по делото протокол за ПТП и твърденията на третото лице- помагач М. М.. При положение, че собствената на ответницата крава се е намирала на пътното платно, то същата със самото си навлизане и присъствие там е създавала предпоставки за настъпване на пътнотранспортно произшествие с управлявания от третото лице- помагач М. М. автомобил, като е налице причинна връзка между поведението на животното, собственост на ответницата, и причиняването на вреди по автомобила на ищеца. Ето защо са налице основанията на чл.50 от ЗЗД за ангажиране на отговорността на ответницата, в качеството ѝ на собственик на кравата, за имуществените вреди, причинени от нея на ищеца. Неоснователни са

възраженията на ответницата, че процесното ПТП било настъпило по изключителната вина на водача на автомобила. По делото действително се установява от заключението на приетата авто-техническа експертиза, че на около 230 м. преди местопроизшествието има пътен знак А21 „Възможна е поява на домашни животни“. Съгласно разпоредбата на чл.20, ал.1, т.2 от Наредба №18 от 23.07.2001г. за сигнализация на пътищата с пътни знаци предупредителните пътни знаци за опасност извън границите на населените места и селищните образувания се поставят на разстояние от 100 до 150 м. преди опасния участък, а съгласно ал.4 при необходимост от сигнализиране на опасност по продълг от 50 м. пътен участък дължината на участъка се указва с допълнителна табела Т2. От изложеното е видно, че доколкото произшествието е настъпило на 230 м. след пътния знак и не е имало допълнителна табела, която да указва за по-голяма дължина на опасния участък от 50 м., нито знакът е бил повторен съгласно чл.20, ал.5 от наредбата, то към мястото на настъпване на ПТП предупредителното действие на пътния знак вече е било отпаднало и за водача не е имало основание да очаква появата на животни на пътя. Същият се е движил със скорост от 75 км./ч., която е в рамките на разрешената извън населено място съгласно чл.21, ал.1 от ЗДвП. От друга страна, даже и да се приеме, че водачът на автомобила е допуснал нарушение на разпоредбата на чл.20, ал.2 от ЗДвП и се е движил с несъобразена скорост, то това обстоятелство не може да се отрази на крайния изход на спора. В този случай поведението му действително би било в причинна връзка с настъпване на процесното ПТП, но не и единствената причина за същото, тъй като, както вече се посочи по-горе, условие за настъпване на инцидента е и противоправната поява на животното, собственост на ответницата, на пътното платно. Доколкото вредите по автомобила на ищеца ще бъдат резултат както на поведението на животното, така и на това на водача, то следва да намери приложение разпоредбата на чл.53 от ЗЗД, предвиждаща че когато увреждането е причинено от неколцина, те отговарят солидарно. Съгласно разпоредбата на 122, ал.1 от ЗЗД кредиторът може да иска изпълнение на цялото задължение от когото и да е от длъжниците. Предвид горното предявеният срещу ответницата иск за причинените по автомобила вреди

следва да се уважи независимо от евентуалното съпричиняване на вредите и от друг делинквент. Съгласно приетото заключение на автотехническата експертиза същите възлизат на сумата от 4732 лв., т.е. на разликата между пазарната стойност на автомобила към датата на настъпилото ПТП- 5281 лв. и сумата, която собственикът му би получил при предаването му за скрап, за което не съществуват никакви пречки. По така изложените съображения предявеният иск е основателен и следва да бъде уважен за сумата от 4732 лв., ведно със законната лихва върху нея от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ заплащане.

Без значение за основателността на претенцията и изхода на делото е обстоятелството, че в исковата молба ищецът не е посочил правилно датата на настъпване на процесното ПТП /посочил е 04.02.2021г. вместо действителната дата 03.02.2021г./. По делото няма спор между страните, че е настъпило само едно ПТП, а не две отделни такива, като видно от представения по делото протокол за ПТП същото е настъпило на 03.02.2021г. При това положение посочването в исковата молба, че инцидентът е настъпил на 04.02.2021г. очевидно се дължи на техническа грешка, допускането на която не може да е основание за отхвърляне на предявения иск, доколкото от всички останали твърдения, изложени в обстоятелствената част на исковата молба, и от представените към нея писмени доказателства по несъмнен начин се установява действителната воля на ищеца да претендира обезщетение за причинените му вреди от единствения настъпил инцидент между собствения му автомобил и кравата на ответницата.

По така изложените съображения обжалваното решение следва да бъде отменено в частта му, с която искът е бил отхвърлен за сумата от 4732 лв., като вместо него се постанови ново решение, с което ответницата да бъде осъдена да заплати на ищеца посочената сума. В частта му за отхвърляне на иска за разликата над 4732 лв. до пълния му предявен размер от 5281 лв. решението следва да бъде потвърдено, тъй като във вида, в който се намира, автомобилът има стойност, която би могла да бъде получена от ищеца при продажбата му за скрап.

С оглед изхода на делото в полза на ищеца следва да се присъдят направените по делото разноски за двете инстанции, съразмерно на

уважената част от претенциите. Пред първата инстанция ищецът е направил разноси в размер на 1280 лв. съгласно представения списък по чл.80 от ГПК, от които съразмерно на уважената част от претенцията /4732 лв. от първоначално предявения размер от 7544,71 лв./ следва да му се присъдят 802,80 лв. Пред въззивната инстанция ищецът е направил разноси за държавна такса в размер на 106 лв., от които съразмерно на уважената част от претенцията /4732 лв. от 5281 лв./ следва да му се присъдят 94,98 лв.

На основание чл.78, ал.3 от ГПК ответникът има право на разноси за отхвърлената част от иска. Пред първата инстанция ответницата е направила разноси в общ размер от 550 лв. съгласно представения списък, от които съразмерно на отхвърлената и прекратената част от претенцията /за разликата над 4732 лв. до първоначално предявения размер от 7544,71 лв./ тя има право на разноси в общ размер от 205,04 лв. С влязло в сила определение на първоинстанционния съд от 25.05.2023г. са й били присъдени разноси в размер на 165 лв., поради което обжалваното решение следва да бъде отменено в частта му, с която в полза на М. Ц. М. са били присъдени разноси за разликата над 40,04 лв. до присъдения размер от 550 лв. Пред въззивната инстанция ответницата е направила разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 880 лв. Същото е близо до минималния размер съгласно Наредба №1 на Висшия адвокатски съвет за минималните размери на адвокатските възнаграждения и не се явява прекомерно съобразно фактическата и правна сложност на делото, поради което възражението на ищцовата страна по чл.78, ал.5 от ГПК е неоснователно. Съобразно отхвърлената част от претенцията /за разликата над 4732 лв. до 5281 лв./ в полза на ответницата следва да се присъдят разноси в размер на 91,48 лв.

Пред първата инстанция процесуалният представител на ответницата адв. М. Д. й е оказала безплатна правна помощ при условията на чл.38, ал.1 от ЗА. Съгласно разпоредбата на чл.38, ал.2 от ЗА същата има право на адвокатско възнаграждение в размер не по-нисък от минималния, определен с Наредба №1 на Висшия адвокатски съвет за минималните размери на адвокатските възнаграждения. В случая съобразно първоначално предявения размер на иска от 7544,71 лв. и действащата

към датата на сключване на договора редакция на наредбата минималното адвокатско възнаграждение възлиза на 707,23 лв. /по чл.7, ал.2, т.3/, както и на сумата от 100 лв. /по чл.7, ал.9/, тъй като по делото са били проведени три съдебни заседания, или общо на сумата от 807,23 лв. Съразмерно на отхвърлената и прекратената част от претенцията адв. Д. има право на адвокатско възнаграждение в общ размер на 300,93 лв. С влязло в сила определение на първоинстанционния съд от 25.05.2023г. ѝ е било присъдено адвокатско възнаграждение в размер на 272,19 лв., поради което обжалваното решение следва да бъде отменено в частта му, с която в полза на адв. М. Д. е било присъдено адвокатско възнаграждение за разликата над 28,74 лв. до присъдения размер от 794,05 лв.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №201 от 29.06.2022г., постановено по гр.д. №620/2021г. по описа на Районен съд- К., II гр.с., в частта му, с която е бил отхвърлен предявения от А. М. М. от гр. К., ул. ***, ЕГН *****, против М. Ц. М. от гр. К., ул.***, ЕГН *****, иск за заплащане на сумата от 5281 лв.- обезщетение за имуществени вреди в резултат на настъпило на 04.02.2021г. на път PDV-1040, км. 33-000 м., между с. Г.Д. и гр. К. пътнотранспортно произшествие между собствения на ищеца лек автомобил „Мазда“, модел „Трибют“ с рег. № ***, и внезапно навлязла на пътното платно крава, собственост на ответника, ведно със законната лихва върху сумата от датата на подаване на исковата молба- 27.04.2021г. до окончателното ѝ заплащане, в частта му, с която А. М. М. от гр. К., ул. ***, ЕГН *****, е бил осъден да заплати на М. Ц. М. от гр. К., ул.***, ЕГН *****, разноси по делото за разликата над 40,04 лв. до присъдения размер от 550 лв., както и в частта му, с която А. М. М. от гр. К., ул. ***, ЕГН *****, е бил осъден да заплати на адв. М. Д. адвокатско възнаграждение по чл.38, ал.2 от ЗА за разликата над 28,74 лв. до присъдения размер от 794,05 лв., като вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА М. Ц. М. от гр. К., ул.***, ЕГН *****, да заплати на А. М. М. от гр. К., ул. ***, ЕГН *****, сумата от 4732 лв.-

обезщетение за имуществени вреди в резултат на настъпило на 03.02.2021г. на път PDV-1040, км. 33-000 м., между с. Г.Д. и гр. К. пътнотранспортно произшествие между собствения на ищеца лек автомобил „Мазда“, модел „Трибют“ с рег. № ***, и внезапно навлязла на пътното платно крава, собственост на ответника, ведно със законната лихва върху сумата от датата на подаване на исковата молба- 27.04.2021г. до окончателното ѝ заплащане, както и сумата от 802,80 лв.- разноски за първата инстанция и 94,98 лв.- разноски за въззивната инстанция.

ПОТВЪРЖДАВА Решение №201 от 29.06.2022г., постановено по гр.д. №620/2021г. по описа на Районен съд- К., II гр.с., в частта му, с която предявения от А. М. М. от гр. К., ул. ***, ЕГН *****, против М. Ц. М. от гр. К., ул.***, ЕГН *****, иск е бил отхвърлен за разликата над 4732 лв. до 5281 лв., в частта му, с която А. М. М. от гр. К., ул. ***, ЕГН *****, е бил осъден да заплати на М. Ц. М. от гр. К., ул.***, ЕГН *****, разноски по делото в размер на 40,04 лв. и в частта му, с която А. М. М. от гр. К., ул. ***, ЕГН *****, е бил осъден да заплати на адв. М. Д. адвокатско възнаграждение по чл.38, ал.2 от ЗА в размер на 28,74 лв.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____